

послѣ чрѣзь миропомазаніе. Правдинѣ-гѣ за сваяніе-то на Св. Духа надъ крышаемы-ты имахъ само Апостоли-ти и прѣмници-ти на власть-тѣ имъ — Епископи-ти. А кога-то рѣковъзлаганіе-то ся вече замѣни съ миропомазаніе-то, то ся позволило да го вършять и пресвитери-ти, само правдина-та за освящаваніе на миро-то заради тайнство-то си останѣла пакъ исключительно на Епископы-ты. Дѣйствія-та на Св. Духа по нѣкога ся появлявали въ надариваніе-то за пророкуваніе, чудотвореніе и пр.

Забѣлѣж. Въ III-ія вѣкъ излѣзло на срѣдѣ пытаніе-то, да ли треба да ся смѣта като дѣйствително крщеніе-то на крстеняы отъ Еретици. Киприанъ и други-ты малоазійскы черковы, казали, че не быва, а римска-та — напротивъ треба. Послѣ, слѣдъ дългы прѣспирни ся узаконило, да ся почита като дѣйствително само тогава, ако ся е извършило въ имя-то на Отца, и Сына, и Св. Духа.

Онѣя Христиане, кои-то си не устоявахъ на дадены-ты, като гы крышаважъ, обѣщанія, ся отлѣчвахъ отъ черковѣ-тѣ, и ако искахъ да ся примирять пакъ съ нежъ, то требаше да принесхъ истинно покаяніе и да си исповѣдать грѣхове-ты предъ свѣщенника, та че тогава само да получаютъ нужно-то разрѣшеніе отъ него. А испаднѣли-ти въ тяжкы и явны грѣхове ся исповѣдвахъ прѣдъ сичкѣ-тѣ черковѣ, и послѣ си засвидѣтелствувахъ искренность-тѣ на покаяніе-то чрѣзь дълго рядомъ подвигы и мѣжы, па чякъ тогава ся помолваше зарадъ тѣхъ Епископъ-тѣ, възлагаше си върху имъ рѣцѣ-тѣ, и гы разрѣшаваше. Като разрѣшителни дни за покаяны-ты грѣшници ся прѣдпочитахъ недѣли-ти и особито срѣди-ты и пятъци-ти прѣзь великы пости. Отъ края на III-ія вѣкъ общо-то исповѣдваніе прѣдъ цѣлѣ черковѣ, зѣло малко-по-малко да ся уничтожава, и причина на това прѣимѣщественно былъ расколъ-тѣ на Новацианы-ты. Двамина отъ пресвитери-ты, римскій Новацій, и Картагенскій Новитъ учили народа, да не ся събира съ тыя, кои-то ся бѣхъ помѣтнѣли отъ вѣрж-тѣ прѣзь Дециево-то гоненіе, казващецъ, че испаднѣли-ти подиръ крышаваніе-то си въ тяжкы грѣхове не бывало да ся разрѣшавать вече. Черкова-та тогава, за да избѣгне отъ укору-ты на еретици-ты и съблзняваніе-то на слабы-ты, имъ осѣдила ученіе-то, и дали власть на Епископы-ты да опрѣдѣлявать особиты пресвитеры, за да исповѣдвать на самъ сякого, кой-то не иска да прие-ме върху си общо покаяніе прѣдъ цѣлѣ черковѣ.

Най-важна-та часть отъ христианско-то богослуженіе е Литургія-та, въ кожъ-то ся священнодѣйствува тайнство-то на Св. Причащеніе. Ако сѣдимъ по дошлы-ты до наши-ты врѣмена литургіи